

20. 10. 2003

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Spravedlnost nadevše

Ministryně školství prý, v zájmu zkvalitnění výuky na školách navrhla, že by učitelé, pořídívší si výpočetní techniku (notebooky), měli mít možnost, o tuto vynaloženou částku, si snížit základ daně. Ministr financí prý reagoval, že by to nebylo spravedlivé vůči ostatním zaměstnancům.

Není vcelku důležité proč učitelé a ne někdo jiný (je to logické, protože pokud má někdo naučit, musí umět), otázkou je proč jen někdo.

Vzpomeneme-li si na klasiky marxismu-leninismu, hned víme, že dělník může zlému kapitalistovi prodávat jen svoji práci (klasici mysleli ovšem manuální), pracující inteligence (také označení z minula) ale by měla prodávat i svého ducha. No a pokud mám prodávat ducha, musím ho rozvíjet. Rozvíjím-li tedy svého ducha, zvyšuji svoji možnosti uplatnění u hodného i zlého kapitalisty, popřípadě ještě u hodnějšího, všeobjímajícího státu. Logicky tedy náklad na pořízení počítače, literatury, či jiné pomůcky, zkvalitňujícího ducha pracujícího je tedy „výdajem, prokazatelně vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmu poplatníka“ ve smyslu zákona o daních z příjmů.

SAMOZŘEJMĚ NENÍ. Já vím, že to v případě zaměstnanců neplatí, ale to není důležité. Budme tedy alespoň rádi, že se nemusíme bát o spravedlnost, je o ní dobře pečováno a je chráněna jak jen to jde.

Takže konec dobrý, všechno dobré, tak jak říkali další klasici, „jen ať je veselo, když je veselo, může být i trochu smutno“.